

LBRIS

We know
books

LISA NIESCHLAG ★ LARS WENTRUP

Crăciun la
**NEW
YORK**

FOTOGRAFII:

LISA NIESCHLAG ȘI JULIA CAWLEY

PATISERIE**Fursecuri, dulciuri și negrese**

- 22 Fursecuri de Crăciun cu nuci de Macadamia
- 25 Negrese cu afine
- 27 Fursecuri sărate cu unt de arahide
- 30 Brioșe cu acadele
- 32 Prăjiturele Whoopie
- 34 Fursecuri „Fulg de nea“
- 38 Biscuiți cu fulgi de ovăz, merișoare și migdale
- 40 Tarte de lămâie cu beza și fistic
- 42 Gogoși cu glazură de portocale și vanilie

CUPRINS**O GUSTARE DE IARNĂ****Clătite, pâine și chifle**

- 48 Clătite cu unt cu sirop de arțar și scorțișoară
- 50 Ouă cu bacon
- 52 Pâine dulce cu coajă de portocală
- 57 Monkey Bread cu ierburi aromate
- 59 Brioșe din făină de porumb cu parmezan și susan
- 62 Chifle
- 64 Trei tipuri de umpluturi pentru chifle
- 67 Babka cu ciocolată
- 70 Minirulouri cu scorțișoară
- 73 Blintzes umplute cu brânză de vaci
- 74 Smoothie cu portocală și cocos

SĂRBĂTORI FERICITE**Burger, mâncare tradițională și prăjituri**

- 81 Sandvici Reuben
- 82 Spaghete și chifteluțe din carne
- 85 Mac & Cheese
- 88 Burger de miel cu boabe de rodie
- 90 Plăcintă de mere cu nuci și merișoare
- 93 Turtă dulce cu glazură
- 96 Tartă de dovleac
- 98 Cheesecake
- 100 Prăjitură cu morcov și glazură din cocos

CINA DE CRĂCIUN**Aperitive, feluri principale și deserturi**

- 112 Supă de sfeclă roșie
- 115 Supă iute de dovleac cu cremă de ghimbir
- 116 Salată de fenicul și portocale cu stafide
- 120 Salată Waldorf cu nuci caramelizate
- 123 Păstârnac cu unt brun, alune de pădure și cimbru
- 124 Mușchi de vită cu morcovi înăbușiți
- 127 Piure de cartofi cu rozmarin
- 130 Sufleu din cartofi dulci, cu ciuperci și praz
- 133 Friptură glazurată de porc
- 136 Cobbler cu roșii
- 138 Crumble de Crăciun
- 141 Prăjitură cu ciocolată caldută și înghețată de vanilie

AJUNUL ANULUI NOU**Aperitive, popcorn și băuturi**

- 149 Grisine cu cimbru și sare
- 150 Guacamole cu sos de vinete
- 155 Unt de merișoare și salată de dovleac
- 156 Chipsuri din cartofi dulci
- 160 Covrigei cu ciocolată
- 163 Popcorn cu caramel
- 164 Lichior de ouă
- 166 Bloody Mary & Manhattan
- 169 Cranberry Gin Fizz & Sidecar

- 173 Index

Povești

- 10 Povestea de Crăciun a lui Auggie Wren *Paul Auster*
- 102 Darul magilor *O. Henry*
- 142 Există Moș Crăciun? *Virginia O'Hanlon*

Povestea de Crăciun A LUI AUGGIE WREN

Paul Auster

Am auzit această poveste de la Auggie Wren. Din moment ce Auggie nu iese prea bine din cele povestite, sau, cel puțin, nu atât de bine pe cât și-ar dori, m-a rugat să nu îi dezvălui adevărata identitate. În rest, povestea este așa cum mi-a spus-o el: portofelul pierdut, femeia oarbă și cina de Crăciun.

Auggie și cu mine ne cunoaștem de aproape unsprezece ani. Lucrează ca vânzător într-o tutungerie de pe Court Street, din Brooklyn, și, de vreme ce este singurul magazin care comercializează țigările olandeze care îmi plac atât de mult, merg acolo destul de des. Mult

timp, nu m-am gândit prea mult la Auggie Wren. Mi se părea a fi doar un omuleț bizar, care purta un hanorac albastru și care îmi vindea țigarete și reviste. Un personaj plin de umor, mititel, care avea întotdeauna ceva amuzant de spus despre vreme, echipa de baseball Mets și despre politicienii de la Washington, și cam asta era tot.

Apoi, într-o bună zi, acum câțiva ani, răsfoia o revistă și a dat peste o recenzie a uneia dintre cărțile mele. A înțeles că era vorba despre mine deoarece articolul era însoțit de poza mea, iar de atunci lucrurile s-au schimbat între noi. Pentru Auggie, nu am mai fost un simplu client, ci am devenit o persoană importantă. Cei mai mulți

oameni nu sunt interesați de scriitori sau de cărți, dar am aflat cu acea ocazie că Auggie se credea un artist. Acum, că aflase cine eram, m-a privit ca pe un aliat, un confident, un camarad. Ca să fiu sincer, am găsit întreaga situație destul de stânjenitoare. Apoi, aproape inevitabil, a venit momentul în care m-a întrebat dacă vreau să arunc o privire asupra fotografiilor sale. Având în vedere entuziasmul și bunăvoința sa, nu am avut cum să refuz.

Dumnezeu știe la ce mă așteptasem. În niciun caz la ce mi-a arătat Auggie a doua zi. Într-o cămăruță din spatele magazinului, mică și fără ferestre, a deschis o cutie din carton și a scos douăsprezece albume foto negre, identice. Era munca sa de-o viață, a spus, pentru care nu îi fuseseră necesare mai mult de cinci minute pe

zi. În ultimii doisprezece ani, stătuse în fiecare dimineață, la ora 7 fix, în intersecția dintre Atlantic Avenue și Clinton Street, și făcuse, de fiecare dată, exact din același unghi, o fotografie color. Acum, proiectul era compus din mai bine de patru mii de fotografii. Fiecare album reprezenta un alt an, imaginile fuseseră așezate în ordine, de la 1 ianuarie până la 31 decembrie, iar sub fiecare era însemnată cu grijă data.

Pe măsură ce răsfoiam albumele și începeam să studiez opera lui Auggie, nu mai știam ce ar trebui să cred. Prima impresie era că mă aflu în fața celui mai ciudat și uimitor lucru pe care îl văzusem vreodată. Toate fotografiile erau identice. Întregul proiect forma o imagine năucitoare, repetitivă. Aceeași stradă, aceleași clădiri, iar și iar, un delir nesfârșit de imagini

redundante. Nu am știut ce să îi spun lui Auggie, așa că am continuat să răsfoiesc albumele, dând din cap și prefăcându-mă că apreciez ceea ce văd. Auggie însuși părea imperturbabil, privindu-mă cu un zâmbet larg, dar, după ce a văzut că nu spun nimic după câteva minute, m-a întrerupt brusc și mi-a zis:

– Treci prin ele prea repede. Nu vei înțelege nimic dacă nu le privești mai cu atenție.

Avea dreptate, desigur. Dacă nu privești pe îndelete, nu vei vedea nimic. Am luat un alt album și am încercat să fiu mai atent. Am căutat detaliile, am observat modificările vremii, am privit cum se schimba unghiul în care cădea lumina, în funcție de anotimp. În cele din urmă, am reușit să sesizez schimbările discrete ale traficului, anticipând ritmul diferitelor zile – agitația dimineților din timpul zilelor lucrătoare, relativa încremenire a sfârșitului de săptămână, contrastul dintre sâmbete și duminici. Apoi, treptat, am început să recunosc fețele persoanelor din fundal, ale trecătorilor aflați în drum spre muncă, aceiași oameni, în aceleași locuri, în fiecare dimineață, trăindu-și o clipă din viață în fața obiectivului lui Auggie.

Odată ce am început să îi cunosc, le-am studiat poziția corpului, modul în care se prezentau de la o dimineață la alta, încercând să le descopăr stările interioare pe baza indiciilor de suprafață, ca și cum mi-aș fi imaginat povești în care ei erau personajele principale, de parcă aș fi scos la iveală dramele invizibile pe care le purtau ascunse în trupuri. Am luat un alt album. Nu mă mai plictiseam, nici nu mai eram la fel de mirat ca la început. Am înțeles că Auggie fotografia timpul, atât cel care marca natura, cât și cel care trecea peste oamenii din imagini. Făcea asta așezându-se într-un colțisor al lumii și însușindu-și-l, apărându-și spațiul pe care

îl considera a fi al său. Auggie a continuat să mă privească admirându-i opera, continuând să zâmbească mulțumit. Apoi, ca și când mi-ar fi citit gândurile, a început să recite din Shakespeare:

– Măine și mâine și mâine se târăște... și orice ieri este deschis...

A fost momentul în care am înțeles că știa exact ce face.

Toate astea s-au întâmplat în urmă cu peste două mii de fotografii. De atunci, am discutat de multe ori cu Auggie despre imaginile lui, dar abia săptămâna trecută am aflat cum a ajuns să aibă un aparat de fotografiat și de ce a început să facă poze. Acesta a fost subiectul povestirii sale, și până astăzi încerc să înțeleg tot ce mi-a spus.

Mai devreme în aceeași săptămână, un reporter al cotidianului *New York Times* m-a sunat și m-a întrebat dacă aș fi dispus să scriu un articol care să apară în ediția de Crăciun a ziarului. Primul meu impuls a fost să refuz, dar omul era foarte amabil și insistent, și, până la urmă, i-am spus că voi încerca să scriu ceva. Totuși, în momentul în care am pus jos telefonul, am intrat în panică. M-am întrebat ce știu eu despre Crăciun. Ce știu eu despre a scrie povestioare la comandă?

Am fost disperat în următoarele câteva zile, gândindu-mă la fantomele lui Dickens, O. Henry și alți maeștri ai scrierilor de sezon. Chiar și expresia „poveste de Crăciun“ avea conotații neplăcute pentru mine, trezindu-mi efluvii de sarcasm. Până și cele mai bune istorii de Crăciun erau, pentru mine, nimic mai mult decât închipuiri fanteziste și siropoase, amăgiri despre visuri împlinite, basme pentru oameni mari, și nu aș fi scris pentru nimic în lume așa ceva. Totuși, cine ar fi putut scrie o poveste de Crăciun

dezbrăcată de sentimente? Era, pentru mine, o contradicție, o imposibilitate, o problemă care se cerea rezolvată. La fel de bine puteai să îți imaginezi un cal șchiop de curse sau o vrabie fără aripi.

Nu am ajuns la nicio concluzie. Joi am făcut o plimbare lungă, în speranța că aerul curat îmi va limpezi gândurile. După prânz, m-am oprit la tutungerie, ca să îmi împrăpățez stocul, și l-am găsit pe Auggie în spatele tejghelei, ca de obicei. M-a întrebat ce mai fac. Fără să vreau, m-am trezit povestindu-i toate necazurile mele.

– O poveste de Crăciun? m-a întrebat. Atâta tot? Dacă îmi faci cîinste cu un prânz, îți voi spune cea mai bună poveste de Crăciun pe care ai auzit-o vreodată. Și îți garantez că este adevărată, până la ultimul cuvânt.

Am mers în josul străzii, la Jack's, un local înghesuit, cu poze ale vechii echipe Dodgers pe pereți, unde se vând delicatese și sandviciuri cu pastramă. Am găsit o masă tocmai în spate, am comandat, apoi Auggie și-a început povestea.

– Era vara lui '72, a spus el. Într-o dimineață, a intrat un puști și a început să șutească una și alta din tutungerie. Avea vreo 19 sau 20 de ani. Nu cred că am văzut vreodată un hoț mai jalnic. Stătea lângă raftul cu sacoșe din hârtie, în fundul magazinului, îndesându-și cărți în buzunarele paltonului. Era aglomerat la tejghea, așa că nu l-am văzut de la început, dar, după ce l-am observat, am început să strig la el. A luat-o la fugă ca din pușcă, și, până să ies de după tejghea, ajunsese deja la jumătatea lui Atlantic Avenue. L-am urmărit o vreme, apoi am renunțat. Scăpase ceva și, din moment ce nu mai aveam chef să alerg, m-am aplecat să văd ce este.

Își pierduse portofelul. Nu avea bani în el, dar i-am găsit carnetul de șofer și trei sau patru poze. Aș fi putut să chem poliția, care l-ar fi arestat. Îi știam adresa, era trecută pe carnet, dar îmi era

puțin milă de el. Era doar un golănaș și, odată ce i-am văzut pozele din portofel, nu m-am putut supăra prea tare pe el. Robert Goodwin. Așa îl chema. Îmi amintesc că, într-una dintre imagini, își îmbrățișa mama și bunica. În alta, în care avea nouă sau zece ani, purta o uniformă de baseball și zâmbea larg. Pur și simplu, nu m-a lăsat sufletul să îi fac vreun rău. M-am gândit că este consumator de droguri. Un băiat de condiție modestă din Brooklyn, fără prea multe șanse în viață. Și, în fond, cui îi păsa de niște cărți amărate?

Așa că i-am păstrat portofelul. Din când în când, mă gândeam să i-l înapoiez, dar am tot amânat momentul și a rămas așa. Apoi, a venit Crăciunul și m-am trezit că nu am nimic de făcut. De obicei, mă invita șefu' la el acasă, dar în anul acela era plecat cu familia, la rude, în Florida. Așa că, în acea dimineață, stăteam la mine acasă și eram cam trist, dar apoi am văzut portofelul lui Robert Goodwin, uitat pe un raft din bucătărie. M-am gândit să fac și eu o faptă bună, așa că mi-am luat haina și am ieșit să îi înapoiez personal portofelul.

Locuia undeva pe Boerum Hill, într-un cartier rău famat. Era foarte frig în ziua aia, și îmi amintesc că m-am rătăcit de câteva ori până am găsit clădirea. Toate arată la fel acolo, și ai tot timpul senzația că ești pierdut. În orice caz, am ajuns, într-un final, la apartamentul pe care îl căutam și am sunat la sonerie. Nu s-a întâmplat nimic. M-am gândit că nu e nimeni acasă, dar am mai sunat o dată, ca să fiu sigur. Am mai așteptat puțin, apoi, chiar când era gata să renunț, am auzit o mișcare în dreptul ușii. Vocea unei femei în vârstă, întrebând cine este. I-am spus că îl caut pe Robert Goodwin.

– Tu ești, Robert? a întrebat femeia, după care a descuiat vreo cincisprezece yale și a deschis.

Cred că avea vreo optzeci de ani, poate chiar nouăzeci, și primul lucru pe care l-am observat a fost că era oarbă.

– Am știut că vei veni, Robert, a spus. Am știut că nu o vei uita pe bunica Ethel de Crăciun. Apoi, și-a deschis brațele și a dat să mă îmbrățișeze.

Nu am avut prea mult timp de gândire, înțelegi. Trebuia să spun ceva cât mai repede și, înainte să realizez ce se petrece, vorbele mi-au ieșit din gură.

– Așa este, bunică Ethel, am spus, am venit să te văd de Crăciun.

Nu mă întreba de ce am făcut asta. Habar n-am. Poate că nu am vrut să o dezamăgesc sau ceva de genul ăsta, nu știu. Pur și simplu, așa mi-a venit. Bătrâna m-a luat în brațe chiar acolo, în pragul ușii, și am îmbrățișat-o și eu.

Nu i-am spus că sunt nepotul ei. Nu chiar, dar asta s-a înțeles. Nu am vrut să o păcălesc. A fost ca un joc pe care am hotărât de comun acord să îl jucăm, fără a stabili reguli precise. Vreau să spun că femeia știa că nu sunt Robert, nepotul ei. Era bătrână și ramolită, dar nu era atât de dusă încât să nu diferențieze între un străin și o rudă de sânge. Totuși, a fost fericită să se prefacă și, de vreme ce nu aveam nimic altceva de făcut, am fost fericit să îi țin isonul.

Așa că am intrat în apartament și am petrecut ziua împreună. Locul era o adevărată cloacă, pot să zic, dar cum ar fi putut o femeie oarbă să își facă ordine prin casă? De fiecare dată când mă întreba ce mai fac, o mințeam. I-am spus că am un loc de muncă bun, într-o tutungerie. I-am spus că sunt pe cale să mă însor, i-am zis sute de povestioare simpatice, iar ea s-a prefăcut că le crede pe toate.

– E minunat, Robert, a tot spus, încuviințând și zâmbind. Întotdeauna am știut că vei avea parte de lucruri frumoase în viață.

După o vreme, mi s-a făcut foame. Nu prea avea mâncare prin casă, așa că m-am dus la magazinul de cartier și am adus o grămadă de lucruri. Un pui gata gătit, supă de legume, o casoletă cu salată de cartofi, prăjitură de ciocolată, tot felul de preparate. Îmi amintesc că Ethel avea niște sticle de vin ascunse prin dormitor, așa că am reușit să încropim o cină decentă de Crăciun. Ne-am amețit amândoi de la vin, și, după ce am mâncat, am stat în sufragerie, pe niște fotolii confortabile. A trebuit să merg la toaletă, așa că m-am scuzat și am mers către baia care era în josul culoarului. Și atunci, lucrurile au luat o altă întorsătură. Era destul de ciudat să mă prefac că sunt nepotul lui Ethel, dar ce am făcut mai departe a fost o nebunie pe care nu mi-am iertat-o niciodată.

Am intrat în baie și, lângă peretele de la duș, am văzut șase sau șapte aparate de fotografiat. Camere noi-nouțe de 35 de mm, încă ambalate în cutii, marfă de calitate. M-am gândit că erau opera lui Robert, ascunzătoarea lui secretă. Nu făcusem niciodată o fotografie, nici nu furasem ceva în viața mea până atunci, dar, când am văzut acele aparate abandonate în baie, am hotărât să iau unul dintre ele. Pur și simplu. Și, fără să mă gândesc, am luat la subraț una dintre acele cutii și m-am întors în sufragerie.

Nu cred că am lipsit mai mult de trei minute, însă bunica Ethel adormise în fotoliul ei. Prea mult vin, cred. Am intrat în bucătărie ca să spăl vasele, iar ea a dormit în continuare, în ciuda zgomotului, sforăind ca un prunc. Nu am găsit de cuviință să o deranjez, așa că am hotărât să plec. Nu am putut nici măcar să îi scriu un bilet în care să îi iau rămas-bun, de vreme ce era oarbă, așa că am plecat, pur și simplu. Am pus portofelul nepotului ei pe masă, am luat camera și am părăsit apartamentul. Așa se termină povestea.

LBRIS

We know
books

- Te-ai mai întors vreodată acolo, ca să o vezi? am întrebat.

- O singură dată, mi-a răspuns, după vreo trei sau patru luni. Mă simțeam foarte prost pentru că furasem aparatul de fotografiat. Nici nu îl folosisem încă. Într-un final, m-am hotărât să îl inapoiez, dar Ethel nu mai era acolo. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dar în apartament locuia deja altcineva și nu a putut să îmi spună unde era femeia.

- Probabil că murise.

- Da, probabil că da.

- Ceea ce înseamnă că și-a petrecut ultimul Crăciun cu tine.

- Cred că da. Nu m-am gândit niciodată în acest fel la toată povestea asta.

- Ai făcut o faptă bună, Auggie, un gest frumos pentru ea.

- Am mințit-o, apoi am furat de la ea. Nu văd cum poți spune că a fost o faptă bună.

- Ai făcut-o fericită, iar aparatul era oricum furat. Nu e ca și cum l-ai fi luat de la adevăratul lui proprietar.

- Facem orice pentru artă, nu-i așa, Paul?

- Nu aș spune asta, dar măcar ai întrebuințat camera cu un scop.

- Iar acum, ai primit povestea de Crăciun pe care o căutai, nu-i așa?

- Da, i-am răspuns, cred că da.

Am tăcut pentru o clipă și i-am studiat chipul lui Auggie. Un rânjet răutăcios i se întindea pe

față. Nu am fost sigur, dar privirea din ochii săi a devenit în acel moment atât de misterioasă, atât de plină de strălucirea unei satisfacții interioare, încât am realizat dintr-odată că inventase totul. Am dat să îl întreb dacă așa era, dar am înțeles că nu mi-ar fi spus asta niciodată. Mă păcălise și îl crezusem, și asta era tot ce conta. Atâta timp cât o poveste este crezută, chiar și de către o singură persoană, este adevărată.

- Ești cel mai tare, Auggie, i-am spus. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat.

- Oricând, mi-a răspuns, privindu-mă cu aceeași lumină tulburătoare în ochi. La urma urmei, dacă nu îți poți împărtăși secretele prietenilor, ce fel de prieten ești?

- Îți rămân dator.

- Deloc. Scrie doar povestea așa cum ți-am spus-o, și nu îmi datorezi nimic.

- Doar un prânz.

- Așa este. Îmi datorezi un prânz.

I-am întors zâmbetul lui Auggie, apoi am chemat chelnerul și am cerut nota.

- Te-ai mai întors vreodată acolo, ca să o vezi? am întrebat.

- O singură dată, mi-a răspuns, după vreo trei sau patru luni. Mă simțeam foarte prost pentru că furasem aparatul de fotografiat. Nici nu îl folosisem încă. Într-un final, m-am hotărât să îl înapoiez, dar Ethel nu mai era acolo. Nu știu ce s-a întâmplat cu ea, dar în apartament locuia deja altcineva și nu a putut să îmi spună unde era femeia.

- Probabil că murise.

- Da, probabil că da.

- Ceea ce înseamnă că și-a petrecut ultimul Crăciun cu tine.

- Cred că da. Nu m-am gândit niciodată în acest fel la toată povestea asta.

- Ai făcut o faptă bună, Auggie, un gest frumos pentru ea.

- Am mințit-o, apoi am furat de la ea. Nu văd cum poți spune că a fost o faptă bună.

- Ai făcut-o fericită, iar aparatul era oricum furat. Nu e ca și cum l-ai fi luat de la adevăratul lui proprietar.

- Facem orice pentru artă, nu-i așa, Paul?

- Nu aș spune asta, dar măcar ai întrebuițat camera cu un scop.

- Iar acum, ai primit povestea de Crăciun pe care o căutai, nu-i așa?

- Da, i-am răspuns, cred că da.

Am tăcut pentru o clipă și i-am studiat chipul lui Auggie. Un rânjet răutăcios i se întindea pe

față. Nu am fost sigur, dar privirea din ochii săi a devenit în acel moment atât de misterioasă, atât de plină de strălucirea unei satisfacții interioare, încât am realizat dintr-odată că inventase totul. Am dat să îl întreb dacă așa era, dar am înțeles că nu mi-ar fi spus asta niciodată. Mă păcălise și îl crezusem, și asta era tot ce conta. Atâta timp cât o poveste este crezută, chiar și de către o singură persoană, este adevărată.

- Ești cel mai tare, Auggie, i-am spus. Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat.

- Oricând, mi-a răspuns, privindu-mă cu aceeași lumină tulburătoare în ochi. La urma urmei, dacă nu îți poți împărtăși secretele prietenilor, ce fel de prieten ești?

- Îți rămân dator.

- Deloc. Scrie doar povestea așa cum ți-am spus-o, și nu îmi datorezi nimic.

- Doar un prânz.

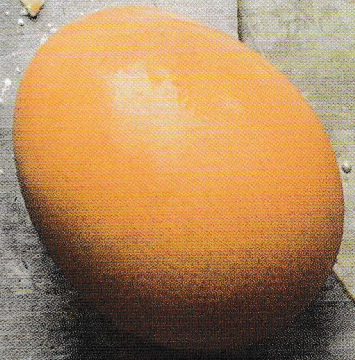
- Așa este. Îmi datorezi un prânz.

I-am întors zâmbetul lui Auggie, apoi am chemat chelnerul și am cerut nota.

LBRIO

We know
books

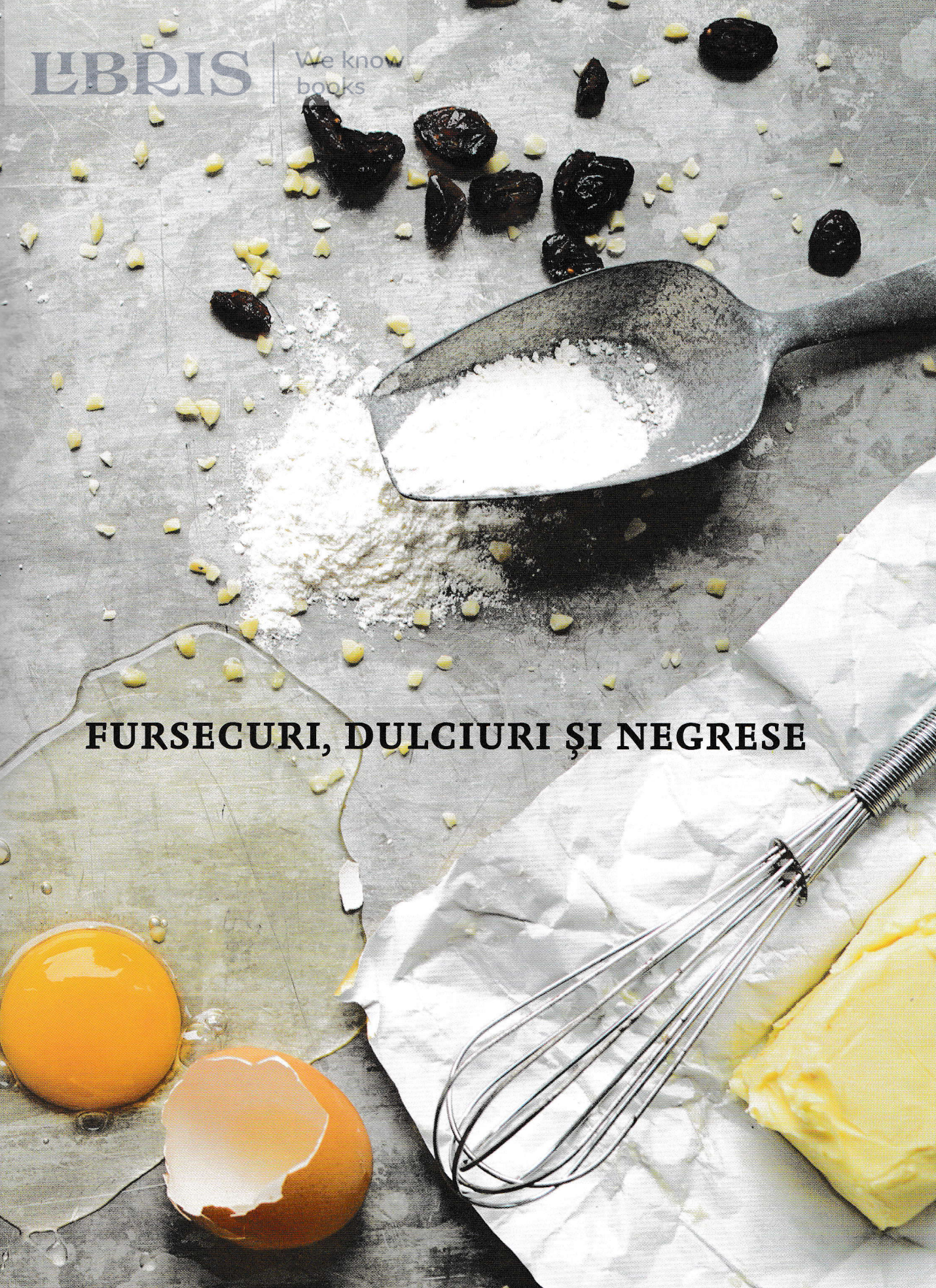
PATISERIE

LBRIS

We know
books

FURSECURI, DULCIURI ȘI NEGRESE

FURSECURI DE CRĂCIUN CU NUCI DE MACADAMIA

Nucile de Macadamia nu plac neapărat tuturor. Una dintre cauze poate fi și faptul că se râncezesc repede, căpătând apoi un gust învechit. Pe de altă parte, sâmburii proaspeți ai nucilor de Macadamia au o aromă minunată și dau fursecurilor noastre o savoare inedită. Originare din pădurile tropicale australiene, nucile indigene au fost considerate de către aborigeni o bogată sursă de hrană. Astăzi sunt atât de îndrăgite, încât uneori se găsesc destul de greu, deoarece cultivarea și prelucrarea lor sunt complicate – nu degeaba nucile de Macadamia sunt denumite „reginele nucilor“.

★ INGREDIENTE

Pentru cca 16 bucăți

- 40 g nuci de Macadamia
- 40 g migdale decojite
- 1-2 linguri miere
- 100 g ciocolată albă de calitate
- 190 g făină
- 1 linguriță praf de copt
- ¼ linguriță scorțișoară
- 1 praf de sare
- 130 g unt moale
- 60 g zahăr brun
- 1 ou

Nucile de Macadamia se sfărâmă în bucăți mari și se rumenesc într-o tigaie. Se adaugă mierea și se lasă nucile și migdalele să se caramelizeze ușor. Tigaia se lasă apoi deoparte, să se răcească.

Se mărunțește ciocolata. Într-un bol se amestecă făina, praful de copt, scorțișoara și sarea. Într-un alt bol se amestecă untul cu zahărul, până când acesta devine cremos. Se adaugă apoi oul și se înglobează în compoziție. Treptat, se adaugă și compoziția cu făină și se amestecă. În cele din urmă, se încorporează nucile de Macadamia, migdalele și ciocolata mărunțită. Bolul se acoperă și se lasă la rece 30 minute.

Cuptorul se preîncălzește din timp la 180°C. Tapetați o tavă cu hârtie de copt. Din aluat se formează sfere de aproximativ 3 cm, se așază la o distanță de 3 cm între ele pe tavă și se presează ușor. Fursecurile se coc în cuptor pentru aproximativ 15-17 minute. (Dacă devin prea rumenite pe partea inferioară, se mută tava timp de 10 minute pe cea mai înaltă șină.) În final, fursecurile se lasă la răcit pe un grătar.

LBRIS

We know
books

NEGRESE CU AFINE

Pentru negrese cu miez umed se folosește foarte mult unt sau nuci în aluatul crescut. O alternativă mai sănătoasă sunt afinele. Acestea nu dau doar un gust fructat și aromat, ci vor face negresele extraordinar de dulci și de suculente.

Se ia o formă de copt dreptunghiulară (cu dimensiunea de 20 x 24 cm) și se tapetează cu grijă cu foaie de copt. Ambele tipuri de ciocolată se rup în bucăți și se topesc împreună cu untul la bain-marie, amestecându-se ușor cu mișcări circulare.

Se preîncălzește cuptorul la 180°C. Pudra de espresso se dizolvă în 2 linguri de apă fierbinte. Într-un bol se bat spumă ouăle, zahărul brut din trestie și zahărul vanilinat. Se adaugă espresso, făina și sarea și se amestecă. În final se adaugă și compoziția răcită din ciocolată. Se încorporează cu atenție afinele.

Aluatul se așază uniform în forma de copt și se coace în cuptor pentru 30-35 minute. Încercați-le cu un bețișor! La final, se lasă la răcit în formă.

Cuvertura de ciocolată neagră se topește împreună cu untul la baie de apă caldă, amestecându-se ușor cu mișcări circulare. Apoi, se toarnă uniform peste negrese. Se lasă să se întărească, iar la final se taie în bucăți de 5-6 cm.

★ INGREDIENTE

Pentru cca 12 bucăți

Pentru aluat:

80 g ciocolată amăruie
de calitate

80 g ciocolată cu lapte
de calitate

125 g unt

1 lingură pudră solubilă
de espresso

4 ouă

140 g zahăr brut din trestie

1 pliculeț zahăr vanilinat

120 g făină

1 praf de sare

300 g afine decongelate

Pentru glazură:

150 g cuvertură
de ciocolată amăruie

50 g unt